ნახ. ჯონისა

მათი გულახდილობა

დემოკრატიული ქვეყნები გადაჭრით მოითხოვენ გომინდანის წარმომადგენლების გაძევებას გაერთიანებული ერების საბჭოდან.

— ახლა აქედანაც გვერეკებიან, აქაო და ჩინელი ხალხი მთავრობად აღარ გცნობთო.

— ეგეც კომუნისტების წამოწყებაა, თორემ ჩვენმა მფარველებმა იმთავითვე იცოდნენ, რომ ჩინელი ხალხი თავის მთავრობად ჩვენ არასდროს არ გვცნობდა.

ნიანგი

№ 3. 1950 წ. თბილისი. გამომცემლობა „კომუნისტი". გამოცემის წელი XXVII ფასი 2 მან.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

დღევანდელი დღე

თქვენ მოწინავე მუშა გნებავთ? — უხერხულად გაიღიმა საამქროს უფროსმა,—კარგი მაგრამ არ ვიცი რომელი მათგანი დაგისახელოთ, აქ ყველა მოწინავეა. — კორესპონდენტს გაეღიმა, მას ყველა საამქროში ასე პასუხობდნენ. დღეს ეს ვეებერთელა ქარხანა შემოიარა და სხვა რომ არაფერი, სიარულით დაიღალა, მაგრამ ჯერჯერობით კიდევ არჩევანში იყო, რომელ საამქროზე, რომელ მუშაზე დაეწერა...

...აი ამ ჭაბუკს, გამოარკვია ის მოსაუბრის სიტყვებმა, ხუთი წლის გეგმა აქვს შესრულებული, იმას კი—შვიდი წლის, თუმცა მივიდეთ...

ისინი მიუახლოვდნენ ცისფერთვალებიან ქერა ქალიშვილს; რომელიც ელვის სისწრაფით მოტრიალე ჩარხზე მანქანის რომელიღაც დეტალს რანდავდა. ქალიშვილს არ შეუმჩნევია მათი მიახლოვება, დაზგის გვერდით დამზადებული ფოლადის ნაწილების გროვა ელაგა, რომელიც სიმაღლით ქალიშვილს გატოლებოდა.

კორესპონდენტი და საამქროს უფროსი თვალს არ აშორებდნენ მის სწრაფ მოძრაობას.

საამქროს უფროსის ყურადღება მეზობელ დაზგაზე მომუშავე სათვალეებიანმა კაცმა მიიპყრო.— ა, პეტრე!—გასძახა მას.—არ რჩები უკან ახალგაზრდებს, არა?..

— ჩვენი საამქროს ერთ-ერთი საამაყო მუშაა, მისი რაციონალური წინადადებით, რომელმაც დაზგის მუშაობის სიჩქარე ორნახევარჯერ გაადიდა, სახელმწიფომ რამდენიმე ათასი მანეთის ეკონომია მიიღო. 6 წლის გეგმა აქვსო შესრულებული.—გააცნო კორესპონდენტს.

ეს ექვსი წლის... იმის რაციონალური წინადადებით... ამისი მეთოდით... ისმოდა საამქროს უფროსის სიამაყით აღსავსე ხმა და კორესპონდენტს თვალწინ ედგა სხვა საამქროთა უფროსების ასევე გაბრწყინვებული სახეები.

იგი უხერხულ მდგომარეობაში იყო. რომელი ერთი, ფიქრობდა ის, ყველგან ასეა, მჯობნის მჯობნი არ დაილია. არა და მას ეჩქარებოდა. გაზეთი მასალას მოითხოვდა, მას კი აქ ბარე სამი საათი შეაგვიანდა.

— იცით რა, — მოუთმენლად მიმართა მან საამქროს უფროსს, —მაჩვენეთ მაინც, ვისა აქვს ყველაზე უკეთესი მაჩვენებლები.

— როგორ გითხრათ! — ისევ ეღიმებოდა საამქროს უფროსს, —საღამომდე რომ მოგეცადათ...

კორესპონდენტი იწერდა გვარებს, მერე ისევ სხვა გვარებს, მერე კიდევ სხვას. ესენი იმდენი არიან, რომ მარტო გვარების ჩამოთვლაც კი გაზეთში არ დაეტევაო, ფიქრობდა ის.

დაზგები და მანქანები კი კვლავ თავბრუდამხვევი სიჩქარით მოძრაობდნენ. მზადდებოდა ათასგვარი ნაწილაკი, დეტალი...

საათის ისარი ოთხს უახლოვდებოდა.

ამათგან შვიდი-რვა წლის გეგმებს ასრულებს თითოეული და მე კი დღევანდელი დავალებაც არ შემისრულებიაო.—სწუხდა თავისთვის იგი.

კორესპონდენტი საღამო ხანს მივიდა რედაქციაში. უბის წიგნაკის რამდენიმე გვერდი მარტო გვარებით იყო აჭრელებული.

მერე რამდენი გვარი იყო, რომელთაც უდიდესი გადაჭარბებით შეესრულებინათ გეგმა! ხვალ გაზეთი ქვეყანას მოჰფენდა მათ სასიქადულო ამბებს. მაგრამ ხვალ საღამოს უკვე ნამდვილი არ იქნება მათი წარმატებების მაჩვენებლები, ფიქრობდა კორესპონდენტი.

ხვალ კიდევ რამდენი დაემატებაო მათ ნაშრომს და კიდევ რამდენი ახალი გვარები...

იგი ყოყმანობდა, რა და როგორ დაეწერა ვერ გადაეწყვიტა. ბოლოს გაეღიმა, თვალწინ დაუდგა ყველას სახეები, მთელი დღევანდელი თავგადასავალი. კალამი აიღო და იმ დღის თავგადასავალი დაწვრილებით დასწერა. მეორე დღეს ქარხნის მუშები კმაყოფილებით კითხულობდნენ გაზეთში დაბეჭდილ ფელეტონში საკუთარ გვარებს. ფელეტონს სათაურად „კორესპონდენტის გასაჭირი“ ჰქონდა.

ნოდარ გურეშიძე

ალახის ფრთებქვეშ

სტამბოლში განაგრძობს გამოსვლას ჰიტლერის მთავრობის მიერ დაარსებული გაზეთი „ტურკიშე პოსტი“, რომელიც ამჟამად „ენი ისტამბულის“ სახელს ატარებს. ამ გაზეთში, თურქეთის მთავრობის მფარველობით, დღესაც შეუცვლელად მუშაობენ გერმანელი ფაშისტები.

ნახ. მ. ვადბოლსკისა

„პოსტი“—სტამბულად მონათლეს,
ჩახხდნენ ბოსფორის ყურესა
და ძველებურად ართხევენ
ფაშისტურ სიბინძურესა,

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ბილიარდის ასოციაციით

ნახ. გ. ფირცხალავასი

— გუშინ რამდენი პარტია წააგე?
— ორი: ლიბერალური და ლეიბორისტული, სამაგიეროდ კონსერვატიული მოვიგე, ისინი ორჯერ მეტს დამპირდნენ ხმის მიცემაში!

დაფანტული სტერლინგები

კასრის ფორმის კაცი, რომლის თავსაც მხოლოდ იმით შეამჩნევდით, რომ უფერულ წარბების დასწვრივ ორი შუშა უბრწყინავდა, დაჯერებულად ასავსავებდა ხელებს და როხროხებდა:

— არა, ელიზაბეტ, სტარფორდი ჭკუის სასყიდლად არსად წავა. შენი სტარფორდი საკმაოდ გამოცდილი საქმის კაცია და მთავრობაში კი არა, თუ გნებავს, ნემსის ყუნწშიც გაძვრება!

— ცხოვრება კომერციაა, სტარფორდ, ნალები გემრიელი მაშინ არის, როცა რძის ფასად გიჯდება.

— ჭკვიანი კაცი, ელიზაბეტ, წყალში ღვინის ფასს მისცემს, თუ არყის ფასად გაყიდვის იმედი აქვს. ქალის ჭკუა და კომერცია ორი უკიდურესი მწვერვალია, ელიზაბეტ, ეს მწვერვალები ერთმანეთს ვერასოდეს ვერ შეხვდებიან...

და ცოლ-ქმარს შორის დიდი კომერციული სკანდალი ატყდებოდა, რომ მათი ქაქანი სტუმრის მიერ აჰრიალებულ კარს არ დაერღვია.

— რა მოხარული ვარ, სერ სტარფორდ, რომ სახლში გნახეთ!—რიტმიულად შემოაბიჯა სტუმარმა.

— მობრძანდით, სერ, დღეს ყველა ჩემს ნაცნობს შეუძლიან ბედნიერი მასპინძელი მიწოდოს!—მლიქვნელურადვე შეეგება მასპინძელი.

—მე მაინტერესებდა, სერ,—განაგრძო სტუმარმა,—თქვენი წინასაარჩევნო მდგომარეობა.

ხმათა საკმაო რაოდენობა შევაგროვე და განვაგრძობ შეგროვებას. თუ მთავრობაში პატიოსან ადამიანთა გასვლა აუცილებლად საჭიროა, თქვენი მონა-მორჩილი მთავრობის წევრი უსათუოდ უნდა გახდეს.

— მაგრამ ხომ მოგეხსენებათ, სერ, ყველაზე მეტად პატიოსანი ვინ, ან რა არის!— ღიმილით თქვა სტუმარმა და მარჯვენა ხელის ცერი და სალოკი რამდენჯერმე გაუსვა ერთმანეთს.

— თქვენს მონა-მორჩილს რომ ეგ არ აკლია, ალბათ დარწმუნებული ბრძანდებით, სერ! უკვე ორი ათას გირვანქამდე დავაბანდე მაგ საქმისათვის.

—ჭკუაში თუ დაგიჯდებოდათ, საქმიანი წინადადება მქონდა, სერ!

— საქმე ჩემი საყვარელი სტიქიაა!

— მოგეხსენებათ, ალბათ, ჩემს ქარხანაში ხუთი ათას ექვსასი კაცი მუშაობს. აქედან ათას ექვსასი ჩემი კაცია. ათას ექვსასი ხმა, არც ისე ცოტაა, სერ დეპუტატ!

— ათას ექვსას კაცს ათას ექვსასი ჭკუა აქვს, სერ, ასე რომ არ იყოს, გასამრჯელოს არ დავიშურებდი, ზოგი პროფკავშირელია, ზოგი კომუნისტი. მოგეხსენებათ, ახლა მეოცე საუკუნეა.

— არსად იმდენ ხელფასს არ ღებულობს მუშა, რამდენსაც ჩემს ქარხანაში, სერ, მე მათ, იმ ათას ექვსას კაცს, ორმაგი გასამრჯელო იმიტომ დავუნიშნე, რომ ყველაფრით მე მეკუთვნოდნენ. დიახ, სერ, მათი ფიზიკური ძალა, ჭკუა, აზრი და გემოვნება თქვენს მონა-მორჩილს მაქს ჰეტჩისონს ეკუთვნის.

— ათას ექვსასი ხმა!—კმაყოფილად წარმოსთქვა მასპინძელმა, — ძვირფასო მაქს, ძვირი ხომ არ დამიჯდება თქვენი სამსახური?

— როგორ გითხრათ, თქვენმა მოქიშპე ანუარენმა სამი ათას ორასი გირვანქა მაძლია.

— ხელგაშლილია, პირუტყვი, მაგრამ არც თქვენი მასპინძელი გახლავთ ძუნწი, ვუმატებ სამას გირვანქას.

— თქვენს წყენას იმის წყენა მირჩევნია, სერ. თქვენ მგონი სამეფო ბანკში უნდა გქონდეთ ანგარიში.—დათანხმდა სტუმარი და სიტყვა ბანკზე ჩამოუგდო, რაც საბანკო ჩეკის მოთხოვნას ნიშნავდა.

მასპინძელმა საბანკო ჩეკი გადასცა სტუმარს და სტუმარმა წასვლის წინ კიდევ ერთხელ მოიგო მასპინძლის გული:

— მოგეხსენებათ, სერ სტარფორდ, მე ფულის მოყვარული კაცი არ გახლავართ, მაგრამ იმის სურვილი კი მაქვს, რომ მთავრობაში პატიოსანი უმწიკვლო ადამიანები გავიდნენ...

...საღამოს გაზეთში დეპუტატმა სტარფორდ ჰეკსლიმ თვალების ცეცებით წაიკითხა ახალი ცნობა, რომელიც იტყობინებოდა, რომ გუშინ მექარხნე მაქს ჰეტჩისონმა მოულოდნელად გაყიდა ქარხანა... კარგა ხანია, რაც სტარფორდ ჰეკსლის გაზეთში ასეთი არასასიამოვნო ცნობა არ წაუკითხავს.

ყველაზე მეტად კი ის აწუხებდა, რომ სანამ თვითონ გაძვრებოდა, ჰეტჩისონმა მოულოდნელად გააძვრინა იგი ნემსის ყუნწში და ახლა „უკანვე გამოძვრომას“ რამდენიმე ათასი გირვანქა სტერლინგი კიდევ სჭირდებოდა.

გ. ივანიშვილი

ამერიკული დახმარება

ნახ. გ. ლომიძისა

აბა, როგორ არ იხარებს ეს ნამყენი თავისთავად,
როცა ძია გულით ზრუნავს მისი ყლორტინ გასასხლავად?

საჭირი

„პანტახილის" არტელის თავმჯდომიადეოზ ნემსიწვერიძეს ოთხმოცდათექვსმეტი წლის სიდედრი გარდაეცვალა. თადედაწესებულებაში თანამშრომლებს გამოუცხადა თავისი გაჭირვება. თანამშრომლეებზე ადგომით მოისმინეს ეს ამბავი. თადეოზმა ბუხჰალტერს ავანსი გამოართვა დათ გამოვიდა. არტელის კანტორაში სამარისებური სიჩუმე ჩამოვარდა. ცოტა ხნიდეგ სიჩუმე მთავარმა ბუხჰალტერმა იორდანემ დაარღვია:

— ამხანაგებო, განცხადებაა საჭირი სახელით. რას იტყვის ბატონი თადეოზი რომ განცხადება არ მოვათავსოთ გაზ?

— სწორია!—გაისმა რამდენიმე ხმაონდ დღესვე!

დიახ, დღესვე მივცეთ, აბა შეკრ განცხადების ფული, სანამ განცხადების ტექსტს შევადგენდე.

იორდანემ განცხადება დასწერა დამშრომლებს ამცნო მისი შინაარსი:

„არტელ „პანტახილის" ღრმადმწუხრებულნი თანამშრომელნი:
იორდანე რიკრიკაძე, გიგო ტ ქიქიკო სტვინაძე. ფუცია და ნუცია არევაძეები, ფუფაძე და შუშუ ჯლამაძე
უსაზღვრო გლოვით იუწყებიახეოზ ნემსიწვერიძის ძვირფას
და მარად დაუვიწყარ სიდედრ[ის გა]რდაცვალებას".

განცხადება ერთხმად იქნა მოწონე და მიღებული. იორდანემ შეკრებილი ფული ჯიბეში ჩაიდო და რედაქციას მია.

— ძალიან გთხოვთ ეს განცხადებაისთვის იყოს გაზეთში. – შეეხვეწა იორდანე რედაქციაში განცხადების მიმღებ ქალ

განცხადება არ არის სწორადწერილი. უთხრა ქალმა.—მიცვალებულის სახელი არ სწერია.

— არა უშავს, იყოს ისე, თუ მაინც მაინც... მოითმინეთ...—და იორდანე ტელეფონთან მივიდა.

— „პანტახილის" კანტორაა? ჰო! ფ. შენა ხარ? კაცო, რა ქვია მიცვალებულს, მითხარი თუ ქალი ხარ! ბაბო? ხო, მეტიფერი! ჩავუმატოთ, ბაბო, ქალიშვილო!

— მე ძალიან მიკვირს,—განცვიფრ[და] თქვა ქალიშვილმა,—მწუხარებას აცხადებთ და სახელი კი არ იცით გარდაცვალებულ[ის]

— შე დალოცვილო, გარდაცვალებ[ის] დარდი გვაწუხებს? ჩვენ გვეინტერესება განცხადებაში ვიყოთ და არ გამოვრჩეთ გადლოებას, თავი არ მოგვეჭრას ხალხში, თორემ მიცვალებული სულ ერთია ვიიქნება!—და იორდანემ ქვითარი ჩაიდო ჯიბეში, ქალს მადლობა გადაუხადა და კარისკენ გაეშურა.

დილით ადრიანად მიიტანეს გაზეთავმჯდომარის ბინაში. თადეოზმა უკანა გვერდს გადაავლო თვალი, ერთბაშად გა[ფითრდა] ნერვიულად დაჭმუჭნა. პალტო გადაიცვა და გარეთ გამოვარდა. გაფითრებული შედა კანტორაში.

— კაცო, რას მიშერებით? რაზე ამთ ოჯახი, თქვე ოჯახასარევებო? ჩემს სიდედრს ფეფო ჰქვიან და არა ბაბო, ბაბიდაჩემია, რას ერჩით დედაჩემს!—ღრიალებდა თადეოზი.

თანამშრომლებმა იორდანესკენ მიიხ, რომელიც მეხდანაცემივით იდგა კარის ზღურბლთან.

დონ-პედრო

ცნობისმოყვარე

ამერიკის შეერთებული შტატების სახელმწიფო ბიუჯეტის 71 პროცენტი გათვალისწინებულია სამხედრო ხარჯებისათვის.

ნახ. ი. ქოქიაშვილისა

— საინტერესოა, რამდენ ხანს იკმარებს ეს თანხა ამ შეშლილის სამკურნალოდ.

თურქული ინდაური

დილიდანვე ფეხზე იდგა თურქეთის რესპუბლიკის პრეზიდენტი. ვერ იქნა, ვერ მოისვენა. ამერიკულ თვითმფრინავის გამოჩენას უთვალთვალებდა ოდნავ განზე გაწეულ ფარდებიდან. თვითმფრინავი იგვიანებდა.

ღელავდა ისმეტ ინენიუ. ან როგორ შეეძლო დაემალა ამერიკის პრეზიდენტის ყურადღებით გამოწვეული სიხარული. ნახეთ რა პატივს ეღირსა ისმეტი,—თავად ტრუმენი უგზავნის საგანგებო ძღვენს. ამჯერად მაინც იმედოვნებს ისმეტი, რომ არც სალეპ რეზინს გამოუგზავნიდა ტრუმენი და არც თავის გამონაცვალ ხალათს... და ისმეტის ოცნებამ ფრთები გაშალა.

რა არ წარმოუდგა თვალწინ: ახალი ტიპის კომფორტაბელური მსუბუქი მანქანა.. ბროლ-ფაიფური... მაგრამ მოიცათ... ეს რამ გაიბრჭყვიალა...

ოჰ რა მიხვედრილი ხარ, ჰარი, როგორ გამოიცანი ისმეტის ნატვრა თუ გაჭირვება და თურქეთის პრეზიდენტს ერთი ქისა ოქროს მოჩვენებამ თავბრუ დაასხა.

— ბ-ნო პრეზიდენტო, არაფერი გვიშველა თამბაქოზე გადასახადების გადიდებამ წლევანდელი შემოსვლის დავალიანებამ..— და მიწათმოქმედების მინისტრმა მისი თანამდებობისა და მილიონიანი თანხის შესაფერისად მრავალმნიშვნელოვნად წარმოსთქვა – 400 მილიონს მიაღწია...

ისმეტმა ელდანაკრავსავით მოჰხედა მინისტრს, რომლის ლაპარაკმაც უმალვე დაარღვია მისი ოცნება ოქროს ქისაზე.

— რას ჩააცივდით ამ თამბაქოს, ორალ, ნუთუ საკუთარ თავზე ვერა გრძნობთ, რომ მისი წევისაგან კაცად (უნდოდა ეთქვა მინისტრადო) აღარ ვარგიხართ?

— ბ-ნო პრეზიდენტო, მას ხომ ჩვენი წინაპრებიც...

— ჰოდა ნუთუ არა კმარა რვა საუკუნის განმავლობაში რომ ეწეოდნენ თურქები თუთუნს? ახლა ამერიკელებმა სწიონ ჩვენი თამბაქო... ახალგაზრდა ერია... ეგეც არ იყოს, წარმოიდგინეთ, ორალ, რამდენი ასანთი დაიზოგება თურქები თუთუნს რომ არ ეწეოდნენ... რამდენი დენთი...

საუბარი ისმეტ ინენიუს პირადი მდივნის გამოჩენამ შესწყვიტა.

—ბ-ნო პრეზიდენტო, ეს არის მივიღეთ ცნობა: ამერიკული თვითმფრინავი, თქვენთვის განკუთვნილი ძღვენით, ანკარას უახლოვდება.

— გაამზადეთ მანქანა,—მიმართა პრეზიდენტმა მდივანს და თვითონაც დაფაცურდა.

— ტრუმენი როდი ჩამოდის... არც აჩესონი... არც გენერალი ახლავს ვინმე...

— სულელი ..— წაიბურტყუნა ისმეტმა, – რა შავ ქვად იხლის ტრუმენს, ტრუმენს კი არა, იმის ძღვენსა ხვდება... იმ ძღვენის დარდი აწუხებს მხოლოდ... ნურავინ დაძრახავთ პრეზიდენტს ასეთი სულწასულობისათვის.

სამდივნო ოთახში ტფონი აწკარუნდა... იტყობინებოდნენ: ამერიკულ თვითმფრინავი მშვიდობით დაეშვა ანკარის აეროდრომ. მოიწყინა ისმეტ ინენიუმ... ვაი თუ იწყინონ ამერიკელებმა თავად რომ არ შეხვდა აეროდრომზე... თუ ის ძღვენი უკანვე... და პრეზიდენტი აღარ გაჰყვა უსიამოვნო ფიქრს.

— აბა, ორალ, თქვენს მომინდვია დღევანდელი მიღების მოწყობა,— ხელს ფშვნეტით მიმართა მან მიწათმოქმედების მინის. აღმოსავლურ სასახლეში მოვილხენთ, აღმოსავლურ რიდაზე...

ორალმა მორჩილად თ დაუქნია და გავიდა.

მარტო დარჩენილ პრ[ეზი]დენტს კვლავ ტელეფონის ხმა შემოესმა. ამჯერად თონ ინება დალაპარაკება.

— დიახ, პრეზიდენტ ინენიუ ვარ... როგორ?... ჩემი ძღვენი უოდსვორტს უტანეს?... ახლა ამერიკის საელჩოშია?... უკვე ორი [სა]თია რაც ჩამოიტანეს? პრეზიდენტს მღელვარებისაგ[ან] ტუჩი აუთამაშდა.

— როდისლა აპირებს უოდსვორტი სასახლეში მოსვლას?—მღელვარებით იკ[ითხ]ა მან.—საღამოზე? . ისმეტი წაბარბაცდა. მას წარმოუ[დგ]ა ამერიკის ელჩი, რომელსაც მისთვის განკუთვნილი ქ[ისა] გაეხსნა და ბრჭყვიალა ოქროებს განზე ალაგებდ[ა]. პრეზიდენტს შუბლზე ცივმა ოფლმა დაასხა.

—ცხრა საათზე გვიწვევს ელჩი,—მიმართა მან მდივანს, მერე საათს დაჰხედა და კარებისკენ ლასლასით მიმავალმა დაუმატა,— მოასწრებთ მომზადებას...

მოსაღამოვდა.

სასახლის დიდ დარბაზში თავი მოეყარათ თურქეთის მთავრობის წევრებს და ამერიკის ელჩის უოდსვორტის მოსვლას უცდიდნენ.

საზეიმო მარშის ხმამ ისმეტი ფეხზე წამოაყენა.

გამოჩნდა ამერიკელი ელჩის უოდსვორტის ნაცნობი სახე.

...მაგრამ, ღმერთო ჩემო, ეს შავი რაღა მოაქვთ... და ისმეტმა თვალები დააშტერა. მხლებლებმა დაბლა ჩამოსვეს უშველებელი... ინდაური, რომელიც თურქების დანახვაზე გაიბლინძა.

უოდსვორტმა გაოცებულ თურქებს თვალი მოავლო და დაიწყო:

— ა. შ. შ-ის პრეზიდენტი, მისი უდიდებულესობა, ბატონი...

— ტრუუუ... გააწყვეტინა ინდაურმა.

ყველამ თავი მდაბლად დაჰხარა.

— ა. შ. შ-ის პრეზიდენტი,—განაგრძო უოდსვორტმა და დამსწრეებთან ერთად მანაც ინდაურს გადაჰხედა,—ბ-ნი ტრუმენი გაბედნიერებთ თქვენ, ბ-ნო ინენიუ, ამ იშვიათი ძღვენით—ფუთიანი ინდაურით... მიიღეთ იგი მისი თქვენდამი ღრმა პატივისცემის ნიშნად და იყოლიეთ იგი პრეზიდენტის მარადჟამს მოსაგონარად...

ისმეტ ინენიუს ერთხანს სიტყვის თქმაც ვერ მოეხერხებინა. მერე როგორც იქნა ორიოდე ნაბიჯი გაუბედავად წარსდგა წინ და უოდსვორტს ხელი ჩამოართვა. მთავარი გასაჭირი ახლა უცდიდა... აღარ იცოდა იგივე გაემეორებინა თუ არა ინდაურის მიმართაც.

უხერხულობიდან ისევ ინდაურმა გამოიყვანა. ფუთიანი ინდაური შეფართხალდა და რამდენიმე თეთრნარევი ბუმბული დასცვივდა იატაკზე. პრეზიდენტი დაიხარა, ბუმბული მოწიწებით აიღო და სინჯვა დაუწყო. ამ დროს მას უკანიდან სადაყმა ჩასჩურჩულა:

— როგორ გეკადრებათ, ბ-ნო პრეზიდენტო, ნაჩუქარ ინდაურს ბუმბული არ გაესინჯება...

ამ საღამოს შემდეგ ცნობილი ანდაზა ნაჩუქარ ცხენზე, თურქეთში ასე გადააკეთეს: „ნაჩუქარ ინდაურს ბუმბული არ გაესინჯება". საზეიმო მიღების შემდეგ მოხდა ახალი თურქული აეროდრომების გადაცემა ამერიკელებისათვის.

სხდომას მხოლოდ ფრაკიანი ინდაურები ესწრებოდნენ.

ვ. ნადარეიშვილი

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ალ. ტვარდოვსკი

ვასილი ტიორკინი

(ნაწყვეტები პოემიდან)

საქმის კაცი იყო მართლაც,
ცეცხლი იყო ნამდვილი,
სულ გზადაგზა გაამზადა
ბერიკაცმა სადილი.
დაარიგა: სუფი, ფაფა,
იყო გულისხმიერი,
ტრიალებდა მარჯვედ, სწრაფად
ბერიკაცი ხნიერი.

— გესმის? კიდევ ერთი კოვზი
დამიმატე, ნუ სცადავ,
ორი წელი დავყავ ომში,
აჰა, კოვზი,
დამიმატე სულ ცოტა.
მზარეულმა შეუბღვირა,
ფაფაც დაუმატა,
— ბევრს მიირთმევს ახალგაზრდა
აი, მესმის მადა...
თან ხმადაბლა შეუტია:
— ამნაირი მადით,
შვილო, ფლოტში წადით.

— არ ვყოფილვარ სწორედ
ფლოტში,—
უჭრის გაბედულად,—
მინდა დავრჩე ფეხოსანში
თქვენებრ, მზარეულად.
ჯარისკაცმა თქვა და ფაფას
ხარბად დაეწაფა.

. . . .

ყრუ მხარეში, ტყის მახლობლად
და უემურ ამინდისას,
კარგი არის ლაშქრად ყოლა
ამისთანა ბიჭისა.

ღამით სთხოვენ, მორიდებით,
თქვით ამბავი რამეზე,
კიდევ რამე მოგვიყევით,
ვასილი ივანეს-ძევ.

ბნელი ღამე, სველი მიწა,
კვამლი ხრჩოლავს კოცონის.
— არა, ძილი დაგვავიწყდა,
ძმებო, დროა დაწოლის.

სახე შემთბარ სახელოზე
თითქოს მუთაქაზეა,
მებრძოლთ შუა ჩაწვა ასე
ტიორკინი ვასია.

ზედ კეთილი წვიმა აწვიმთ,
წვანან ცისქვეშ სველები,
ცა—ჭერია, ქოხი—ნაძვი,
ნეკნებს სტკენენ ფესვები.

არც სიდედრი დაფუსფუსებს,
არც ღუმელი გუზგუზებს,
სოველ მიწას არ იწუნებს,
ვინლა ფიქრობს ბუმბულზე.
ჩაჰხვევია მშობელ მიწას
ტიორკინი მძინარი,
ჩემს გმირს ისე მაგრად სძინავს.
თითქოს მართლა შინ არი.

დანაყრდა თუ მშიერია,
სულ ერთია, სად არის..
სძინავს რაც არ სძინებია,
იჭერს დიდხნის თადარიგს.

და, ალბათ, არ ესიზმრება
ის წუთები საზარი,
როს დასტოვეს მებრძოლებმა
დასავლეთის საზღვარი.
როცა განვლო ტიორკინმა
გაოფლილი ხალათით
მრავალასი კილომეტრი
უკან, აღმოსავლეთით.

რა ვრცელია დედამიწა,
დედამიწა დიადი,
ჩემი არის განა სხვისა,
ჩემი—ძირით-ძირამდის.

სძინავს გმირს და ტკბილად
ხვრინავს,
მკაცრ ყოფას შესჩვევია.
მიწას ჩემი მიწა ჰქვიან,
მისი კვნესა ჩემია.

მიწა არის ქვეშაგები
და დარაჯად დამდგარნი
ძილფხიზლობენ გუშაგები.
თავზე აწვიმთ ავდარი.

ბნელა. მთვარე არ ჩანს ცაზე,
ზეცა მოღრუბლულია,
უცებ მებრძოლს რაღაცაზე
გაეცინა გულიან.

იცინოდა. თან ამბობდა
სიხარულით ავსილი,
კარგია, რომ ჩვენთან მოხვდა
ტიორკინი ვასილი.

მისი მსგავსი, გეტყვით მართალს,
ხშირად გვხვდება ტოლებში,
ყოველ ასეულშია და
ოცეულში ყოველში.

გეტყვით ახლა გულახდილად,
რითაც არის ძლიერი.
სხვებზე მეტად არა ბრწყინავს
იგი სიმშვენიერით.

არ გეგონოთ ტანმაღალი,
არც ღონე აქვს გმირისა,
ბრძოლით განვლო სესტრის
წყალი,
მხარე კარელიისა.

— ალყა სამჯერ შემომარტყეს,
სამჯერ ვიყავ ღადარში,
ვერ გავექეც ნაღმის ნატეხს...
გეტყვით ახლა გადაჭრით:
ჭურვი, ტყვია ვერ წამაქცევს,
რაკი ერთხელ გადავრჩი.

ლაშქრობისას. ბევრჯერ მტვერში
დღე მადგა საოცარი.
რეტდასხმული ვიყავ ბევრჯერ.
ნაწილობრივ მობსპარი.
მაგრამ ისევ ცოცხალი ვარ,
ჩემი ისევ ბრწყინავს მზე.
ჭამა-სმა და პაპიროსი
მიყვარს პოზიციაზე.

ჭირში. ცეცხლში მხნედ იყავი,
გქონდეს გული მაგარი.
ჯერჯერობით ეს იგავი,
წინ. იქნება ზღაპარი.

თარგმანი: ოთარ ჭელიძისა

ნახ. დონისა

თბილისის ქუჩებში

შეეშალა!

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ჩანგლის წვერზე

სად ცხოვრობს მოქალაქე „მასვე“?

მოქალაქე ბ. გ-საგან „სოიუზპეჩატის“ წარმომადგენელმა ჩაიბარა ფული და გამოუწერა გაზეთი „კომუნისტი“, მიიღო დამატებით გაზ. „ზარია ვოსტოკას“ ღირებულებაც და იმავე ქვითარში აღნიშნა:

„მასვე გაზეთი ზარია ვოსტოკა“—მოსკოვის ქ. № 4“.

მოვიდა გაზეთის ყოველდღიურად ჩაბარების დროც. ფოსტის თანამშრომელმა დიდხანს ეძება მოსკოვის ქუჩის ეზოებში მოქალაქე, ეძება „მასვე“, მაგრამ ვერ იპოვა. ხელის მომწერს მხოლოდ “კომუნისტი“ ჩააბარა.

გადის თვეები. ხელისმომწერი ელოდება თავისი კუთვნილი გაზეთის ნომრებს, ხოლო ფოსტის №8 განყოფილება ამაოდ დაეძებს მოქალაქე „მასვეს“, რომელიც, მათივე აზრით, უთუოდ ეროვნებით ფრანგი უნდა იყოს. ხელისმომწერ ბ.გ-მ კი, როცა მოთმინება დაეკარგა, ერთხელ კიდევ მიმართა ფოსტის მე-8 განყოფილებას. წარუდგინა ქვითარი და შეეცადა იმის გამორკვევას, თუ რატომ არ მიაქვთ მასთან გაზეთი?

— თქვენ ბრძანდებით „მასვე“?—შეეკითხნენ მას წყენით. ამდენი ხანია დაგეძებთ, რა ჩვენი ბრალია, თუ თქვენ სხვა გვარი გქონიათ?

არა, მოქალაქე ბ. გ-ს თავისი საკუთარი გვარი აქვს, მაგრამ იგი იმისთვის არ უნდა ისჯებოდეს, რომ ფოსტის მე-8 განყოფილების მუშაკებს სხვაგვარად ესმით მათივე ჩანაწერიც და მოვალეობაც.

ტ. ჭკიპურტაძე

მაშინ გიცნობს შენ მოფერი...

წყალტუბოდან ქუთაისში
მიმავალო მგზავრო,
„ავტოტრანსის“ შოფერმა თუ
გკითხოს—„ვინა ხარო? ..“
თუ არ გინდა, რომ მთელ ღამეს
მარტო დარჩე გზაზე,—
მოიქეცი ჩემო კარგო,
მხოლოდ აი, ასე:
უპასუხე,—თუნდ ბილეთი
ათი გქონდეს ხელში,—
რომ მგზავრი ხარ უბილეთო
განსაცდელის დღეში.
მაშინ გიცნობს შენ შოფერი
და დაგითმობს ადგილს,
სხვაგვარად კი—გეტყვი, ძნელად
აისრულებ წადილს!..

შ. ილიაძე

პური და პურმარილი

(სამტრედიის რკინიგზის „ორსის“ ქ ცხაკაიას სასაუზმეში არიან „ორსის“ წარმომადგენელი ფასო დუნდუა, მებუფეტე ავქსენტი შენგელია, რკინიგზის ფურნის გამგე შალიკო და ერთი მოქალაქე. გაშლილია სუფრა).

ფასო: რა დაგემართათ, ამხანაგო შალიკო, რატომ გამოუშვით უხარისხო პური... გიჩივიან, ჩემო ძმაო!

შალიკო: (წაიყრუა) ავქსენტი!

ავქსენტი: ბატონო!

შალიკო: მოიტა, კაცო, რამე ცხელი, მადა წაგვივიდა ამდენი ლოდინით...

ავქსენტი: რა მოგართვათ?

შალიკო: რაც უფრო უკეთესია!

ავქსენტი: ახლავე .. ღვინოს რომელს მიირთმევთ?

შალიკო: რომელიც ქალბატონ ფასოს მოეწონება!

ფასო: ჰოდა... (ავტომატური კალმისტარი მარცხენა ხელში გადაინაცვლა, მარჯვენათი ჩანგალი ჩაასო კარგა მოზრდილ ხორცის ნაჭერს) ჰმ... ეს ნაჭერი ცოტა მოუხარშავი ყოფილა... ჰოდა, რატომ გამოუშვი უხარისხო პური?...

შალიკო: უხარისხო პური, ბატონო... (ავქსენტის) მოიტა კაცო, რა ჰქენი!..

მოქალაქე: რა ზოზინა კაცია ეს ავქსენტი, გააფუჭა მადა ..

ფასო: პური უხარისხო ყოფილაო—ამბობენ, რას იტყვი, შალიკო ჩემო?

შალიკო: მოხდება ბატონო, მოხდება... ავქსენტი, აბა დატრიალდი! ჩქარა.

ავქსენტი: რა ექნა, ბატონო, ავტომატური ხომ არა ვარ, ყველაფერს მოგართმევთ! (მოაქვს ცხელ-ცხელი საჭმელები, ღვინო).

მოქალაქე: აგაშენა ღმერთმა!

ფასო: როგორც ყური მოვკარი, პური ცოტა კი ყოფილა უხარისხო, შალვა, ა?

შალვა: ერთი, ეს დამილიეთ, ქალბატონო ფასო!

ფასო: ბაჩუსი და მე მტრები ვართ...

მოქალაქე: აჰ, როგორ გეკადრებათ, ქალბატონო..

ფასო: ჯანდაბას, ერთ ჭიქას გიახლებით! (სვამს)

მოქალაქე: ავქსენტი!

ავქსენტი: ბატონო!

მოქალაქე: აბა, ერთი პატარა მრავალჟამიერ..

ავქსენტი: არა მაქვს, ბატონო!

მოქალაქე: (იცინის) მრავალჟამიერი შეჭამადი ხომ არ გგონია?

ავქსენტი: ვიცი, ბატონო, სიმღერაა, მარა ხმა არ მივარგა, წუხელ ქორწილში გახლდით და მთელი ღამე ვმღეროდი, იქ გამიფუჭდა.

ფასო: (სათვალეები მოიძრო), ჰა, ჰა, ჰა!

შალვა: ჰა, ჰა, ჰა!

ფასო: მაშ, პური კარგად არ გამომცხვარა, ა?

შალვა: მოხდება, ბატონო მოხდება...

ფასო: მაშ ასე ჩაეწერ: შემთხვევით მომხდარა!

(ფარდა)

ჩაწერა ბ. კრაზანაძემ

ზარათი ნიანგს

ამხანაგო ნიანგო!

როგორც მოგეხსენება, სოფლის მასწავლებლებს ადგილობრივი სას. საბჭოების ბიუჯეტიდან ყოველთვიურად ეძლევათ კომუნალური დახმარება (ბინისა და გათბობა-განათებისათვის).

როგორც ჩანს, სოფ. ძევერის (გორის რაიონი) სოფსაბჭოს თავმჯდომარეს ამხ. ჯავახიშვილს ეს არ მოეხსენება. უბრალო მაგალითი: სოფ. ქიწნისის 8-წლიანი სკოლის მასწავლებლებს გასული წლის მეორე ნახევრის კომუნალური დახმარება ჯერ არ მიუღიათ. ალბათ ამით უნდა ავხსნათ, რომ ჩვენი სკოლის დირექტორი სკოლის შეშას უფრთხილდება... სკოლისათვის. მოწაფეებს სიცივეში ამყოფებს და ეუბნება:

— ირბინეთ, ბავშვებო, იჭიდავეთ, გახურდებით და ღუმელის გახურება აღარ დაგვჭირდებაო.

ამაში უბრალო არითმეტიკაა: სკოლის ღუმელს არ ახურებს დირექტორი, რომ „მორჩენილი“ შეშით საკუთარი ღუმელი გაახუროს.

განა ეს მართებულია, ამხანაგო ნიანგო? მოგვეშველე, შეახსენე ჯავახიშვილსაც და დირექტორსაც რომ წესისამებრ გაისარჯონ.

ქიწნისელი

ჩანგალმა გასჭრა

„ნიანგის“ რედაქციამ მიიღო მამხილებელი კორესპონდენცია სამტრედიის საალმშენებლო-სარემონტო კანტორის უთავბოლო მუშაობის შესახებ. მასალა გამოსარკვევად გადაიგზავნა ადგილზე.

მშრომელთა დეპუტატების სამტრედიის რაისაბჭოს თავმჯდომარე ამხ. მ. ნიშნიანიძე გვატყობინებს, რომ კორესპონდენციაში აღნიშნული ფაქტები მთლიანად დადასტურდა. საალმშენებლო-სარემონტო კანტორის ყველა ხელმძღვანელი შეცვლილია მიღებულია ზომები საალმშენებლო-სარემონტო კანტორის მუშაობაში არსებულ ნაკლოვანებებისა და დარღვევების უმოკლეს ვადაში გამოსასწორებლად.

სარედაქციო კოლეგია: გრ. აბაშიძე (პ. მგ. რედაქტორი), აკ. ბელიაშვილი, ი. გრიშაშვილი, უ. ჯაფარიძე, კ. კალაძე, ი. ნონეშვილი (პ. მგ. რედაქტორის მოადგილე), ხ. ფაშალიშვილი.

Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Нианги“. რედაქციის მისამართი: ლენინის ქ. № 14. ტელ. 3-10-49.

ხელმოწ. დასაბ. 1950 წ. 7/11. ტექსტი აწყობილია ლ. პ. ბერიას სახ. პოლიგრაფკომბინატ „კომუნისტის“ სტამბაში, შეკ. № 143. ლენინის ქ. № 14. დაბეჭდილია. სტამბა„ ზარია ვოსტოკას“ ოფსეტმანქანაზე, შეკ. № 402. თბილისი, რუსთაველის გამზ. № 42. გამოც. № 20. ტირ. 11000 უე. 00899

50-49

ეროვნული ბიბლიოთეკა

საკოლმეურნეო სოფლის პეიზაჟი

ნახ. ი. ქოქიაშვილისა

— სიკამ ამ ჯაგიანიდან ფარა უკან რატომ დააბრუნა?
— იმიტომ რომ ნიკამ ეს ჯაგიანიც სავენახედ დააბრუნა.